

"בסביבות שבע" / "מחול לוחט" בסזון דלל / 1.8, בשעה 21:00

האחת תחולל, השני יסתכל

צילום: ס'צ'י גלעד

ס'ן תרקוד. שרון אסא הללי

עשרות רקדנים הגיעו לאודישנים של הכוריאוגרף הצרפתי עמנואל גריווה. מתוכם נבחרו חמישה להופיע איתו. שניים מהם מאיזור השרון. האחת כמעט ולא הופיעה והשני ממש לא יופיע. למה? תקראו

נים בגוף. אחר כך המצב החמיר. אבל במקום לנוח, חזרתי לרקוד אחרי יומיים, כי היו לי חוד רות עם 'בת דוד'. אבל זה רק החמיר את המצב. אם הייתי נח שבוע ולא לוחץ לעבוד ולהופיע, המצב היה יותר טוב."

אחרי דיקור סיני ומנוחה כפויה במשך

שלושה שבועות, כולל שכובה על השטיח בלי יכולת לזוז, החליט ככל זאת להגיע לחוד רות עם גריווה. אבל זה לא הלך: "עברתי איתו יומיים" שלושה אבל הרגשתי שאני לא מסוגל. לא יכולתי לעמוד בס' טנדרטים של מהירות, כוח וגי פילות. חשבתי בכל זאת להופיע, לעשות איזה אימפרו ביזיזה ברמה שאני מסוגל לה. אבל כנראה שזה לא התאים לעמנואל. הוא אמר שהוא ראה באודישנים מישהו ספציפי והי' תלהב מהפיזיות שלו בדיקור, ואחרי חודשיים כשחזר לארץ, ראה מישהו מאוד מוגבל. אני לא יכול להאשים אותו. זה

הריקוד שלו. זה הקונספט שלו. ואני פצוע. זה לא נעים וחבל, אבל קיבלתי את זה. אתה מתוסכל?

"יותר ממתוסכל. אבל זה חלק מהחיים. זה לא ברמה של לשבת מתחת לכורסה ולבכות. זה ברמה שאתה מפתח ציפיות למשהו, ונמצא מתאים לו, ואתה מאמין ביכולת שלך, ופ' תאום אתה לא ימגל להשתמש בכלי שלך. היו עוד הרבה אודישנים שלא עברתי. אבל פת זה לא המקום של 'לא להצליח', אלא המקום שהי'

בצבא, והאמת שהתחילו או מחשבות למסד את כל הידע שלי. בלי קשר, נרשמתי לסמינר הקיבוצים וחזרתי לארץ חודשיים אחרי התח' לת הלימודים כי היתה לי עוד הופעה בניו יורק, בריוק ביום שרביץ נרצח. אחרי ההופעה אנשים אמרו לי 'משתתפים בצערך', ולא ידעתי מה קרה. יום אחרי זה חזרתי לארץ, ישר לסמינר הקיבוצים."

מה הלאה?

"אני ממשכה בהוראה בשתי המשרות. אני מופיעה כבר כמה שנים בהצגה 'הרקוד' של תיאטרון אורנה פורת. אין ספק שבמסגרת האילוצים של החיים, אם הייתי יכולה לפנות יותר שעות לטובת הדיקור בס' טוריו, הייתי עושה את זה. מב' חינת הדיקור אני באמת לא יודעת מה הפרויקט הבא, אבל אין ספק שאמשיך לרקוד. כי התשוקה קיימת. בגיל שלי לר' קוד על במה ולהרגיש שהגוף מדבר איתי, זה הרבה הנאה. אני לא מחכה לרקוד שוב בלהקה רפרטוארית, אבל לעבוד עם אנשים שמרתקים אותי, את זה אמשיך לעשות."

יאלץ לוותר

זה קרה לפני כחודש. בשעת הופעה עם להקת 'דה דה דאנס' ביצירה 'חיוך של בור בה', נחת זרוע שפירא בצורה גרועה שפגעה בגבו: 'הרגשתי מכה ושמשוהו כגב זו ושיש הקרנות לרגל אחת. המשכתי את ההופעה וסיימתי לרקוד, אבל בסוף הרגשתי כמו סכיי

מרבירים על חמישה-שישה שבועות, ומעל לכל אני אמא. הייתי כנה איתו וחשבתי שזה יכשיל אותי והוא התלבט אם לוותר עליי, אבל החליט שהוא עדיין רוצה אותי, לשמחתי."

לכוד מהיותה רקדנית וכוריאוגרפית, אסא הללי, 35, היא גם בעלת תואר שני במי' חול ובהוראת המחול, ומלמדת מחול לבגרות בתיכון של קיבוץ מעברות וגם בווינגייט. שי' לוב היצירה לצד ההוראה, לא רק שלא סותר בעיניה, להיפך: "למולי יש לי את שני התחור מים. אני מופרית מאחד לשני. הוראה קורם כל זה ייעור. אחרי שרקדתי הרבה שנים בארץ ובחול'ל אצל מורים טובים, הבנתי שזה מה שאני רוצה לעשות. הוראה זה הורש יציר' תיות, להיות קשוב כל הזמן לעצמך ולסביב' הרקוד והיוצר מהקטע של המורה. חשוב לי להיות במקום של שניהם. אני צריכה לצבוט את עצמי כי התחביב שלי הוא המקצוע שלי והוא מרתק."

לאחר הצבא היא למדה כשנה בניכורי הע' תים בתל אביב ובשנה שלאחריה מצאה את 'להקת תמר' בירושלים, בהנהלת קולבן. "עי' שיתי שם בקיץ סרנה והתאהבתי בדרך העבו' דה שלהם. בסוף הצבא התקבלתי ללהקה וגם לימדתי בבית הספר של הלהקה, אבל היא נס' גרה ב'92 בגלל הפסקת התמיכה בה". זה היה הזמן לשינוי ואסא הללי החליטה לנסוע לניו יורק. "רציתי לבדוק אם אני רוצה להמשיך בתחום ולאיזה כיוון, והייתי צריכה להיות קצת לבר. נסעתי לכמה חודשים וחזרתי אחרי שלוש שנים."

ולמה לא נשארתי שם?

"את נוגעת בשאלה כואבת. אחי נהרג אז

מבין עשרות הרקדנים הישראלים שניגשו לאודישנים של הכוריאוגרף הצרפתי עמנואל גריווה באפריל האחרון, נבחרו חמישה. שניים מתוכם הם תושבי השרון: זוהר שפירא מגבעת חן ושרון אסא הללי מצודר משה. אבל בעוד שאסא הללי תרקוד עם הלהקה, שפירא יאלץ להישאר בקהל עקב פציעה בגבו.

יחד עם הרקדנים הנבחרים יצר גריווה את "בסביבות שבע" שתועלה בסזון דלל. זהו פרויקט מחול, קופרודוקציה ישראלית-צרפ' תית שתועלה בארץ ובצרפת בהדרכת גריווה, רקדן וכוריאוגרף שחוקר זה שנים את נושא האימפרוביזציה והקומפוזיציה הספונטנית.

שרון, למה נבחרת?

"עמנואל רצה אנשים שמיומנים עם הגוף, שידעו את רזי הדיקור ומצד שני שמבינים מה זה אימפרוביזציה. צריך לזה הרבה רגישות, לא רק לכוכבות שלך, אלא לרבר היותר שלם, לכל הכמה. זה גם אתגר ועניין בשבילי. רקדתי ארבע שנים בלהקה רפרטוארית, 'להקת תמר', ואז כך עם יוצרים כמו אמיר קולבן וענת דניאלי, ועשיתי עבודה ל'הרמת מסך' עם שלי גונן, ואלה היו שנים של עבודה רפרטוארית, כלומר, רקדתי בשביל יוצרים חזמר מוכנה. היום זה פחות מעניין אותי. עם עמנואל עשיתי כבר חמש סדנאות שהעביר כשהגיע לארץ, ורוץ מבאמת מיומנות וכלים שזה נותן, התשר' קה שלך היא להגיע למקום האישי שיוצר הרק' דן. זה מה שמעניין אותו וגם אותי."

פיתה אותה גם הרעיון להופיע בצרפת, אבל עד מהרה היא הבינה שזה לא ממש מעשי בשבילה, כאשר רופא עסוק ואם לארוה ויואב, והאופציה ירדה מהפרק, רי ככאב: "אמרתי לעמנואל שלא בטוח שאוכל לנסוע. היה די' בור על שלושה שבועות והתפתיתי. עכשו